

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Grønlands Selvstyre tager territorielt forbehold for forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode af Kyoto-protokollen (2013 - 2020).

(Medlem af Naalakkersuisut for Boliger, Natur og Miljø)

(1. behandling)

Tillad mig at starte dette indlæg med at citere den amerikanske præsident Barack Obama, der i april 2009 sagde følgende på en vindmøllefabrik i Iowa:

”I dag producerer Amerika mindre end tre procent af vores elektricitet med vedvarende energi - som vind og sol. Imens producerer Danmark næsten 20 procent af dets elektricitet gennem vind.”

Som grønlænder kan man kun være stolt af, at den amerikanske præsident fremhæver og roser Danmark for at producere næsten 20 procent af landets elektricitet gennem vedvarende energikilder. Sandheden er nemlig, at vi her i landet allerede er langt foran Danmark. Når vandkraftværket i Ilulissat kommer op at køre for fuld kraft, vil omkring 60 procent af vores samlede energiforbrug stamme fra vedvarende energikilder, så næste gang Obama skal holde en tale, hvor han vil fremhæve et land, der er langt fremme, hvad angår produktion af vedvarende energi, så burde han vende sit blik mod os i Grønland.

I forhold til andre lande gør vi med andre ord rigtig meget for at udlede så lidt CO₂ som muligt. Og det er i det lys, at man skal se vores ønske om et såkaldt territorielt forbehold i forhold til at efterleve Kyoto-protokollens krav om at reducere udledningen af CO₂ i forhold til niveauet i 1990.

Tillad mig kort at opsummere, hvorfor det nuværende kvotesystem er uretfærdigt for et land som vores.

Kvotesystemet tager udgangspunkt i CO₂-udledningen i 1990, og det er CO₂-udledningen set i forhold til dette år, der skal reduceres. Det er uretfærdigt over for lande som vort eget, der ikke var nået så langt i sin industrielle udvikling i 1990.

Sagt på en anden måde, så forhindrer kvotesystemet nogle lande – herunder Grønland – i at skabe industriel vækst, mens allerede industrialiserede lande kan fortsætte med at udlede store mængder CO₂ fra allerede eksisterende industrier kvit og frit. Det er konkurrenceforvridende. Hos Demokraterne hylder vi princippet om, at der skal være ens vækstmuligheder for alle lande, og på den baggrund er det uretfærdigt, hvis vi som land skal betale dyrt for at udvikle vores

industrielle muligheder.

Heldigvis er Danmark helt på linje med Grønland i dette spørgsmål. I min tid som Naalakkersuisoq for Klima indgik jeg således en aftale med den danske Klimaminister om, at vores to lande skal samarbejde om at sikre os i Grønland et territorialt forbehold i perioden 2013-2020.

Ved samme lejlighed indgik vi også en historisk aftale om, at Grønland deltager som en ligeværdig partner med Danmark i de internationale klimaforhandlinger, når der er spørgsmål der vedrører os, hvilket dette spørgsmål i den grad må siges at gøre.

Aftalen har sikret os i Grønland en klar og tydelig indflydelse i alle klimaspørgsmål. Aftalen var i øvrigt et resultat af seriøse forhandlinger, der foregik i gensidig respekt. En forhandlingsmetode, jeg vil benytte lejligheden til varmt at anbefale over for det nuværende Naalakkersuisut, der jo mest har gjort sig bemærket ved at bruge trusler og boykot som foretrukken forhandlingsmetode. En metode, der har vist sig at være knap så effektiv for nu at sige det pænt.

Demokraterne støtter forslaget og sender det til videre behandling i Frednings- og Miljøudvalget